

مسئولیت پذیری اجتماعی و توسعه پایدار

رضا نعمتی مفرح^۱ و فرزین رضایی^۲

^۱دانشجو دکتری دانشگاه آزاد اسلامی واحد قزوین

^۲عضو هیأت علمی دانشگاه آزاد اسلامی واحد قزوین

چکیده- این پژوهش به مفهوم مسئولیت پذیری اجتماعی می پردازد و همچنین به مطالب و مدل های مرجع آن اشاره می کند. در ابتدا، اصل توسعه پایدار مورد بررسی قرار می گیرد، و تصویری تکاملی از ابتکارات انجام شده در این رابطه، به ویژه توسط سازمان ملل را تشریح می کند. این اصل نه تنها در سطح اقتصاد کلان بلکه در سطح اقتصاد خرد، یعنی مدیریت یک سازمان واحد، دارای پیامدهای مهم است. با در نظر گرفتن این پیامدهای آخر، مفهوم مسئولیت پذیری اجتماعی معرفی می شود. در این راستا، خواهیم دید که چگونه تفسیر این مفهوم در طول زمان به موازات تحول مطالعات، مدل های نظری و رفتار شرکت ها تغییر کرده است.

کلید واژه- توسعه پایدار، مسئولیت پذیری اجتماعی

را نمی توان به هزینه نسل های آینده بدست آورد. دوم نشان می دهد که ثروت تقسیم ناعادلانه در بین نسل های فعلی باید رد شود. سه بعد پایداری کاملاً مشهود به نظر می رسد: ابعاد محیطی، اقتصادی و اجتماعی که بین آنها رابطه ای قوی وجود دارد. این به این معنی است که هر تصمیم مداخله ای باید با در نظر گرفتن روابط متقابل بین سه بعد برنامه ریزی شود. یک سلسله کنفرانس های بین المللی و انتشار اسناد مهم برنامه ای به تدریج به ما اجازه می دهد تا نه تنها به مشخصات مطالب و افراد درگیر، بلکه به قوانین اجرای اصل توسعه پایدار برسیم. هدف ما این نیست که جزئیات این ابتکارات را بررسی کنیم، در واقع ما خود را محدود خواهیم کرد تا لیستی از مراحل اساسی 3 را که در زیر تحول پایداری در سطح بین المللی را نشان می دهد را ذکر کنیم (جدول 1). با این حال، اولین گام مهم در توسعه مفهوم پایداری شایسته است برجسته شود، زیرا این مرجع برای همه ابتکارات بعدی در این زمینه بوده است: کنفرانس سازمان ملل برای محیط زیست و توسعه که در ریو برگزار شد. ژانیهرو در ژوئن 1992 معروف به اجلاس زمین (سازمان ملل 1992). در چهارچوب این کنفرانس، دستور جلسه 21 با موضوع محیط زیست، اقتصاد و جامعه آغاز به کار کرد. دستور جلسه 21 سندی است که در 40 فصل بیان شده و به 4 بخش تقسیم می شود:

1- توسعه پایدار

با تدوین اصل توسعه پایدار توسط کمیسیون جهانی محیط زیست و توسعه (1987) در کنفرانس سازمان ملل متحد استکهلم 1987، هدف کلی توسعه اقتصادی جهان، مطابق با حفاظت از محیط زیست و کاهش شکاف بین کشورهای ثروتمند و فقیر مشخص شده است. به طور خاص، توسعه پایدار به عنوان "توسعه ای است که نیازهای حال را برآورده می کند بدون اینکه توانایی های نسل های آینده را برای برآورده کردن موارد مناسب به مخاطره اندازد (کمیسیون جهانی محیط زیست و توسعه، 1987). اصطلاح "پایداری" بیانگر میزان بهره برداری از منبعی است که توانایی تولید مثل آن در معرض خطر قرار می گیرد. به طور خاص، به منابع طبیعی تجدید ناپذیر اطلاق می شود، که برای آنها تقاضای استفاده بهینه از نظر زمان و نحوه استفاده از آن و همچنین جستجوی منابع جایگزین تعیین شده است. چنین تقاضا نتیجه مستقیمی از در نظر گرفتن سرمایه طبیعی به عنوان سهام نهایی است که عناصر آن در بسیاری موارد، پس از نابودی، قابل بازیافت نیستند. در تعریف پایداری، معرفی اصل اخلاقی حقوق صاحبان سهام، که باید به معنای مضاعف از حقوق بین نسلی و درون نسلی تفسیر شود، بسیار قابل توجه به نظر می رسد. اولی به این معنی است که رضایت نیازهای زندگی